

Cestný host turnaje UniCredit Czech Open Ivan Lendl byl v Prostějově čtyři dny, byly nádherné – pro něj i pro všechny kolem. Většina tenisových fanoušků ho vždy vnímala jako suverénního tenistu, který jde až nemilosrdně za svým cílem. Přišel do velkého tenisu z Československa, i to stále hledalo své sebevědomí a ve sportu skoro vždy nacházelo příležitost, jak vykřičet svou prestiž do světa. Určitě i proto byl v Lendlu zvláště zakořeněný spíše opatrný až bázlivý pohled na tenisový život, i jeho cesta nahoru byla jiná než jeho tehdejších soupeřů. Svět mu složitě rozuměl, pokud mu rozumět chtěl.

Když se s ním potkáte, brzy vás přesvědčí, že je v něm celý tenisový svět. Ví o něm úplně všechno, ve vteřině vám řekne, že život je o práci a jiná cesta ke grandslamovým titulům nevede. Příští rok to bude třicet let, co 20. prosince prohlásil, že končí s tenisem. Mnozí si mysleli, že to nemůže být pravda, jako by z Louvru navždy zmizela Mona Lisa, té se také díval a dívá celý svět do tváře a pořád neví, co si o ní má myslet... S Lendlem to bylo stejné, šel po své cestě, věřil jí a nikdy z ní nechtěl sejít. Na svou cestu si uměl vybrat lidi kolem sebe a naučil se jim věřit, Seděl jsem s Ivanem Lendlem krátce po jeho příjezdu do Prostějova a pak ještě párkrát, měl před sebou vedle dalšího programu páteční cestu do milované Ostravy, tam si připomenul své tenisové kořeny. Lendlu je třiašedesát, a hlavně při dvou wimbledonských vítězstvích Andy Murrayho, jeho titulu na US Open či cesty Skota na místo světové jedničky se potvrdilo, že stále patří na světě k nejvyhledávanějším tenisovým koučům. Statistika jasně potvrzuje jeho encyklopedickou nesmrtelnost! Od roku 2001 je členem Síň slávy, vyhrál během kariéry 94 turnajů ve dvouhře a šest ve čtyřhře, pětkrát Turnaj mistrů, třikrát US, French a dvakrát Australian Open. Na pozici světové jedničky byl v 80. letech minulého století celkem 270 týdnů, v roce 1980 byl největší postavou vítězného československého týmu Davisova poháru. „Jedním z důvodů, proč jsem toho v tenisu tolik dokázal, je to, že věřím v tvrdou práci,“ napsal Ivan Lendl v dopise listu New York Times v září 1986. Tehdy to musel oznámit v novinách, facebook uchvátil svět o čtrnáct let později, twitter o devatenáct... Dnes by mnozí mladí tuhle zprávu vypípli...

„Stále chtěl dokazovat, že je lepší než ostatní a podle toho žil. Nemohl být prostě jiný,“ tvrdil o něm jeho kouč Australan Roche. A co Lendl řekl Franku Defordovi ze Sports Illustrated v čase dávno před vpádem sociálních sítí do myšlení světa? „Mým posláním není osobní uspokojení či udělat někoho šťastným. Mým posláním je vyhrávat.“ Nehledejme v tom bůhvíjakou filozofii či zaručený recept na tenisové štěstí, rozhodně je to krátké, přesné, lákavé a určitě ne levně podbízejivé, ale hlavně – nebyla to už tehdy přesná definice životních gladiátorů?!

Tak co? Vnímá současný svět velké tenisové legendy? Co mladí? Vymazali je snad navždy ze své pozornosti, nehledají své hrdiny jinde? Svět se změnil, majitelé podpisových památníků jsou vybledlým druhem, Lendl však tahle defilé celebrit nikdy nevyhledával. Čím byl lepší, tím větší byla snaha otevřít jeho soukromí. Zvláštní hra, její pravidla zvládal dokonale, nikomu nedal šanci. Když překvapivě prohrál na Roland Garros

v roce 1982 ve čtvrtém kole s Wilanderem, řekl novinářům: „Jestli mermomocí chcete nějakou senzaci, můžu se v šatně oběsit. Víc už pro vás udělat nemohu.“ V pařížském tiskovém středisku se té větě skoro nikdo nezasmál...

A dnes? Ve čtvrtečním pozdním turnajovém odpoledni jsem se ho zeptal, kdyby se v plném dni prošel jako jeden z nejznámějších Čechů Václavským náměstím, kolik lidí ze sta by ho asi poznalo? Vůbec ho ta otázka nepřekvapila. Co řekl? Přibral jsem, musím pár kilo shodit, ale myslím si, že skoro nikdo. Nežiji tady, když zmizíte, ztratíte se z i paměti lidí. Přesto jsem mu nabídl, že se dá najít situace, kdy i on bude v těch statistikách určitě úspěšnější. Jen zakroutil hlavou a řekl, že ho žádná nenapadá. Tady je – musel by se projít slavným Václavákem v sobotu odpoledne a mít štěstí, že se tam budou na výletě dva autobusy důchodců. Zasmál se a řekl, že by třeba po něm chtěli i autogram. Tenhle příběh není smutný, je to jen smutná pravda.

Přiznejme, mladí nemají o legendy zájem, i když přece jen snad byl v Prostějově na začátku června asi jiný vzduch. Před finále UniCredit Czech Open se hrála příjemná exhibice Berdych – Menšík a v jejím průběhu přišel na narvaný centrální dvorec Ivan Lendl. Přivítání? Dlouhé, skandované, nekonečný potlesk! Určitě si tenisový šampion mohl sám pro sebe špitnout Moji Prostějované mi rozumějí, jak to konečně vykřikl před 235 lety Mozart, když Vídeň vypískala jeho Figarovu svatbu a naopak pražské, tehdejší Nosticovo divadlo ji přijalo až burácivě. Přesto, Lendl se určitě dívá na tenisový svět se smířlivou samozřejmostí, má taky „velký“ telefon a doma už dávno nechodí do místnosti, kde měl v knihovně kompletní encyklopedii Britannica, protože mu to google všechno řekne ve vteřině. Jako jediný tenista na světě měl a má všechny svazky a ví, že se už od roku 2012 netiskne a světu se otevírá jen v online verzi. V čase tenisových sláv McEnroeů a spol. se v jejich domech tahle slavná encyklopedie najít nedala...

Žijeme v hektickém světě, ten se všechny snaží stále více koupat v sociálních sítích, co platí v pondělí, v úterý může být zapomenuto. Závist, povrchnost a laciná všednost nám dovolí obdivovat jen prosté příběhy kolem nás, slavné Čechy mnohdy přehlízíme. Mnozí máme místo pravé dlaně mobilní telefon, někteří už ale padli do pastí sociálních sítí, jsou z nich nechtění posluhovači přikrášlených světů, do kterých – když se opře čerstvý vzduch, prasknou jako navoněná bublina. I tohle nám už ale přestává vadit...

P. S.

Vymyšlená krása je past a slabším lže.

Z OBSAHU

French Open	(6–9)
Unicredit Czech Open	(10–12)
Ivan Lendl v Ostravě	(12–13)
Zajímavosti ze světa	(14–16)
Můj příběh: Carlos Alcaraz	(17–19)
Jaroslav Navrátil	(20–21)
Casper Ruud	(22–23)
Vyhoření, sebepoškozování...	(24–25)
Simona Halepová	(26–27)
Za oponou	(28–29)
Dialog s Dominicem Thiemem	(31–32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 30. 6. 2023

Na titulu: KAROLÍNA MUCHOVÁ se na pařížském grandslamu French Open probojovala do finále

Snímek: ATP.COM

34. ročník, červenec 2023

vydává T/Production, spol. s r. o.

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor Ing. František Kreuz, vedoucí redaktor Mgr. Stanislav Burian. Grafická úprava Studio Franklin, Praha 2. Tisk: Hart Press, s. r. o., Otrokovice. Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1646/94 ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt Praha, č.j. NP 224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ZSeČ Ústí n. L. ze dne 21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.

Objednávky a předplatné i pro Slovensko přijímá Digital-ICT, s.r.o.,

P. O. Box 72, 225 72 Praha 025

Telefon – Call centrum: 234 092 851, 840 30 60 90
predplatne@predplatne.cz

www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4

tel.: 241 442 398

e-mail: burians@volny.cz

Cena výtisku 45,- Kč, pro předplatitele 33,- Kč
F 5153-ISSN 0862-6766

franklin

výtiska, tiskoviny,
časopisy a kalendáře
Náměstí Wita 2205, Praha 2
tel.: 221 910 398

HART PRESS, spol. s r. o.

š. T. Bati 1574, 765 02 Otrokovice

Tel.: +420 577 926 206-8

Fax: +420 577 925 662

Mobil: +420 737 259 370

E-mail: hartpress@hartpress.cz

Předplatné časopisu vám zajistí mimo subjektů uvedených v tiráži i redakce časopisu Tenis,

tel.: 604 545 555,

e-mail: smidaaak@gmail.com

a T/Production, s. r. o.,

e-mail: s.burian@seznam.cz